

Bilag til tillægsbet. o. lovf. vedr. forældelse af fordringer (forældelsesloven)

jf. herved redegørelsen i betænkning nr. 1460/2005 om revision af forældelseslovgivningen, side 142-149.

Særligt for så vidt angår spørgsmålet om genoptagelse af arbejdsskadesager vil Justitsministeriet som nævnt i besvareelserne af spørgsmål nr. 17 og 18 vedrørende lovforslaget fremsende et ændringsforslag til forslag til lov om ændring af forskellige lovbestemmelser om forældelse af fordringer m.v. (Ændringer som følge af en ny lov om forældelse af fordringer, ophævelse af købelovens reklamationsfrister ved visse køb m.v.) (L 166). Ændringsforslaget vil indebære, at der fortsat gælder en længere forældelsesfrist i tilfælde, hvor en sag genoptages, fordi den pågældende sygdom efterfølgende optages på fortegnelsen over erhvervssygdomme, og i tilfælde, hvor en sag genoptages på grund af en domstolsafgørelse, der underkender arbejdsskademyndighedernes praksis.

Spørgsmål 22:

Ministeren bedes kommentere henvendelsen af 16/5-07 fra Olav Willadsen, Glostrup, vedrørende L 165, jf. L 165 – bilag 12.

Svar:

Advokat Olav Willadsen rejser i sit brev af 16. maj 2007 til Folketingets Retsudvalg spørgsmål om forslaget om afskaffelse af muligheden for at afbryde forældelsen alene ved påmindelse til skyldner. Willadsen anfører, at afbrydelse ved sagsanlæg er til gene for fordringshaverne, bl.a. i tilfælde, hvor skyldner er flyttet til udlandet.

Willadsen anfører endvidere, at de nye regler vil føre til, at fordringshaver fremover vil skulle anlægge retssag i stedet for at indlede forhandlinger med skyldner.

Endelig anfører Willadsen, at forslaget indebærer, at forældelseslovgivningen bliver mere kompliceret med den virkning, at borgerne ikke vil kunne forstå reglerne uden at søge professionel rådgivning.

Indledningsvis bemærkes, at 1908-lovens 5-årsfrist i dag kun afbrydes ved skyldners erkendelse eller foretagelse af retslige skridt.

Som det fremgår af pkt. 3.3.1 i de almindelige bemærkninger til lovforslaget har et enigt forældelsesudvalg fundet, at adgangen efter Danske Lov 5-14-4 til at afbryde forældelsesfristen ved påmindelse bør ophæves. Hensynet bag foræl-

delsesreglerne er navnlig at bidrage til, at fordringer afvikles eller bringes på det rene inden rimelig tid, og at undgå procesførelse om meget gamle fordringer. Forældelsesudvalget anfører bl.a., at disse hensyn i de fleste tilfælde ikke på tilfredsstillende måde tilgodeses ved en ordning, hvor fordringshaveren har mulighed for til enhver tid at forny forældelsesfristen ved blot at tilkendegive over for skyldneren, at han eller hun mener at have et krav mod den pågældende. Det skyldes bl.a., at påmindelse alene ikke er egnet til at fremme en afklaring af omtvistede fordringers eksistens. Endvidere kan skyldneren efter omstændighederne uanset påmindelser med tiden få en forventning om, at kravet ikke vil blive fastholdt.

Justitsministeriet er enig i udvalgets synspunkter og finder på den baggrund, at afbrydelse af forældelse som foreslået skal ske ved skyldnerens erkendelse eller ved foretagelse af retslige skridt.

Efter lovforslagets § 15 afbrydes forældelsen ved skyldnerens erkendelse med den virkning, at der løber en ny forældelsesfrist. Hvis skyldner ikke har grund til at bestride fordringen, vil fordringshaver således almindeligvis ikke skulle foretage retslige skridt.

Endvidere indeholder lovforslagets § 21, stk. 5, en regel, hvorefter forældelsen afbrydes foreløbigt, hvis der mellem skyldneren og fordringshaveren indledes forhandlinger om fordringen, inden forældelsesfristen er udløbet. I disse tilfælde vil der løbe en tillægsfrist fra det tidspunkt, hvor forhandlingerne afsluttes, således at forældelse tidligt indtræder et år herefter. Fordringshaver vil dermed uden frygt for, at fordringen forældes, kunne indlede forhandlinger med skyldner om fordringen.

Hvis den pågældende person derimod ikke kan erkende skyldforholdet, herunder efter et forhandlingsforløb, vil fordringshaver skulle foretage retslige skridt for at afbryde forældelsen. Dette er imidlertid i begge parter interesse, da det herved kan blive afklaret, om det påståede skyldforhold eksisterer.

For så vidt angår tilfælde, hvor skyldneren flytter til udlandet, kan sager om kontraktforhold som udgangspunkt anlægges ved retten på det sted, hvor den forpligtelse, der ligger til grund for sagen, er opfyldt eller skal opfyldes, jf. retsplejelovens § 242, stk. 1, og § 247, stk. 1, jf.